

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119210876
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8119210876.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Milana Majerníka, v spore žalobcu: Ľ. H., V. XX.XX.XXXX, P. L. XXXX/XX, XXX XX Y., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.339,69 eur a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 7Csp/133/2019-262 zo 6. decembra 2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok v napadnutom III., V., VI. a VII. výroku.
- II. Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov rozsudkom, č. k. 7Csp/133/2019-139 z 13. januára 2020 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 7.339,69 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.339,69 eur od 18. júla 2019 do zaplatenia, určil zmluvnú podmienku „poplatok za uzatvorenie zmluvy 1.500,- Sk“ uvedenú v časti F zmluvy o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX za neprijateľnú a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného považoval za nedôvodnú a zároveň konštatoval absenciu úroku v zmluve o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX (ďalej len „zmluva o revolvingovej pôžičke“) v súlade s ustanovením § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) účinného v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovej pôžičke, na základe čoho prijal záver, že žalobcovi bol poskytnutý úver a revolving v celkovej výške 8.593,91 eur a žalobca v súvislosti s ním zaplatil žalovanému 15.933,60 eur. Keďže súd posúdil úver poskytnutý žalobcovi ako bezúročný a bez poplatkov zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 7.339,69 eur.

2. Krajský súd v Prešove uznesením, č. k. 3CoCsp/23/2020-173 z 29. septembra 2020 vyššie citovaný rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v odôvodnení tohto rozhodnutia okrem iného uviedol, že v ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie posúdiť plynutie desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty tak, aby bol zrejmý začiatok jej plynutia v zmysle skutočnosti, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný právny osud a premlčuje sa samostatne pri zohľadnení tej skutočnosti, že žalobca a žalovaný uzavreli jednu zmluvu o pôžičke a následne ďalších päť revolvingových zmlúv, ktoré boli splácané a ich splácanie

ukončené tak, ako vyššie uviedol odvolací súd. Zároveň súd prvej inštancie nanovo posúdi neprijateľnú zmluvnú podmienku s tým, že ju posúdi v zmysle právnej úpravy platnej v čase uzatvárania jednotlivých zmlúv. V závere považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že posúdenie subjektívnej premlčacej lehoty uvedené v ods. 27. rozhodnutia súdu prvej inštancie, považuje za dostatočné a správne, pričom nevierohodnosť potvrdenia od spoločnosti HOOS, ktoré namietal samotný žalovaný, považuje odvolací súd za nedôvodné, keď nevierohodnosť tohto potvrdenia žalovaný v priebehu vykonaného dokazovania nepreukázal a táto skutočnosť zostala len v pozícii skutkových tvrdení žalovaného.

3. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom nepripustil zmenu žaloby podľa podania žalobcu z 13. júna 2021, zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia nad sumu 4.248,96 eur s príslušenstvom, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 3.186,72 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 18. júla 2019 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, priznal žalovanému voči žalobcovi v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia nárok na náhradu trov konania v rozsahu 13,16 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, určil, že zmluvná podmienka „poplatok za uzatvorenie zmluvy 1.500,- Sk uvedená v časti F zmluvy o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX z 22. septembra 2004 je neprijateľná a priznal žalobcovi voči žalovanému v konaní o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

4. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 4, § 54, § 451, § 455, § 458 ods. 1 v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o revolvingovej pôžičke, § 2 písm. a), § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o revolvingovej pôžičke.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ 22. septembra 2004 uzatvorili zmluvu o revolvingovej pôžičke, na základe ktorej bola žalobcovi poskytnutá revolvingová pôžička vo výške 120.000,- Sk, ktorú sa žalobca zaviazal spláť 30 splátkami po 4.000,- Sk, pri zmluvnej odmene 50.400,- Sk (podľa ods. 1, podľa ods. 2 bola zmluvná odmena 33.840,- Sk) a poplatku 1.500,- Sk. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli zmluvné dojednania. Podľa prehľadu splátok a prijatých platieb vyhotoveného k 5. novembru 2018 bola posledná splátka zaplatená 8. októbra 2014. Podľa prehlásenia Združenia HOOS združenie 19. decembra 2018 informovalo žalobcu, že žalovaný mu poskytol úver aj revolving spolu vo výške 8.593,91 eur a on doposiaľ na tento úver uhradil 15.933,60 eur, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na bezdôvodné obohatenie vo výške 7.339,69 eur. Žalobca vo výpovedi na pojednávaní uviedol, že 22. septembra 2004 uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovej pôžičke, na základe ktorej mu veriteľ poskytol revolvingovú pôžičku vo výške 120.000,- Sk. U žalovaného pracoval jeho bývalý kolega K. Q., s ktorým túto zmluvu uzatvoril. V čase podpisu zmluvy o revolvingovej pôžičke začal žiť s družkou a mal zvýšené výdavky. K. Q. ho oslovil a ponúkol mu uzatvorenie zmlúv. Žalované všetky splátky splácal, neboli s ním žiadne problémy. Pôžička, ktorá je predmetom tohto sporu, ešte splatená nie je, keďže musí vyrovnať ešte jednu splátku vo výške 70,- eur. Avšak pred splatením tejto pôžičky mu ako živnostníkovi žalovaný poskytol úver vo výške 4.000,- eur, na ktorý splatil v splátkach po 276,- eur spolu 13.910,04 eur. Za nezaplatenie jednej splátky mu žalovaný vyrubil pokutu 662,40 eur. Žalovanému na úvery zaplatil celkovo 500.000,- Sk. Uznáva, že človek robí chyby, ale preňho je nepochopiteľné ako je možné v právnom štáte, že niekto dostane úver 5.000,- eur a veriteľovi vráti 30.000,- eur. Keď bol v omeškani s úhradou jednej splátky veriteľ mu účtoval pokutu vo výške 700,- eur, to je hanba. Zmluvu o revolvingovej pôžičke riadne nečítal, pokiaľ ide o úrok. Peniaze v tom čase potreboval a dôveroval svojmu kolegovi. O preplatení úveru sa dozvedel v decembri 2018, keď stretol svoju kamarátku R. H., ktorá ho poslala za pani R. zo združenia HOOS. Následne predložil združeniu na preskúmanie dve zmluvy s tým, že prvá bola v poriadku a k druhej, ktorú podpísal ako živnostník mu oznámili, že tam bude väčší problém. Čo sa týka ďalších revolvingov peniaze mu posielal samotný veriteľ. Osobne volal K. Q., na čo mu posielajú peniaze, kedy ich všetky pospláca, na čo mu ten povedal, že či nepotrebuje peniaze. Veriteľovi povedal, že už im vrátil 12.000,- eur a stále im je málo. Žiada, aby súd rozhodol, že veriteľ je povinný vrátiť mu peniaze. Žalovaný predložil súdu inšpekčný záznam zo 7. augusta 2009, z ktorého vyplýva, že 7. augusta 2009 bola v sídle žalovaného vykonaná kontrola inšpektormi na prešetrovanie podnetov spotrebiteľov na kontrolu dodržiavania zákona, pričom vo všetkých troch zmluvách o revolvingovom úvere z 27. júna 2007, 21. novembra 2005 a 12. apríla 2005 bolo inšpektormi zistené, že všetky zmluvy spĺňajú náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

6. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že podľa jeho názoru zmluva o revolvingovej pôžičke neobsahuje uvedenie úroku. Tento svoj názor opieral o rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18Co/172/2018 z 20. januára 2020, v odôvodnení ktorého odvolací súd uviedol, že v § 4 citovaného zákona vymenúva zákon zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih, sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Účelom právnej úpravy je bez akýchkoľvek pochybností poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch. Žalovaná ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o výške úrokov a poplatkov, a to priamo v zmluve, so sankciou strany práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené (§ 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch). V predmetnej veci, v zmluve uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným nie je uvedený úrok, ale zmluvná odmena za poskytnutie úveru. Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. S neuvedením ročnej úrokovej sadzby sa nespája neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ako už bolo spomínané, v takom prípade veriteľ nemôže požadovať úroky alebo poplatky neuvedené v zmluve. Prijatím takéhoto plnenia bez právneho dôvodu vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré má povinnosť vydať podľa § Občianskeho zákonníka. Žalobca požadoval a za nepremlčané považoval splátky druhého revolvingu z 2. októbra 2007, a to splátky na istinu 49 - 66 v celkovej výške 1.062,24 eur (8 x 132,78 eur), tretieho revolvingu z 3. júna 2009, a to splátky na istinu 67 - 84 vo výške 1.062,24 eur (8 x 132,78 eur), štvrtého revolvingu z 23. decembra 2010, a to splátky na istinu 85 - 102, spolu vo výške 1.062,24 eur (8 x 132,78 eur) a piateho revolvingu z 25. júna 2012, a to splátky na istinu 103 - 120 spolu vo výške 1.062,24 eur (8 x 132,78 eur). Celková suma požadovaná žalobcom predstavovala 4.248,96 eur. Súd zhodnotil, že úver z dôvodu absencie úrokovej sadzby v zmluve o revolvingovom úvere sa v súlade s ustanovením § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. K námietke premĺčania vnesenej žalovaným súd v odôvodnení predchádzajúceho rozsudku uviedol, že pokiaľ ide o plynutie dvojročnej subjektívnej premĺčacej doby, vychádzal zo skutkových okolností získania bezdôvodného obohatenia, o ktorých sa žalobca dozvedel v decembri 2018 po tom, čo navštívil Združenie HOOS a z jeho strany bol poučený o nedostatkoch zmluvy o úvere, žaloba bola súdu doručená 18. júna 2019, t. j. v dvojročnej subjektívnej premĺčacej dobe. V nadväznosti na to súd poukazuje na odsek 17. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia, v ktorom odvolací súd konštatoval, že posúdenie subjektívnej premĺčacej doby uvedené v odseku 27. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie považoval za dostatočné a správne, pričom nevierohodnosť potvrdenia od Združenia HOOS, ktoré namietal samotný žalovaný, považoval odvolací súd za nedôvodné. Pri aplikácii objektívnej premĺčacej doby súd vychádzal z desaťročnej objektívnej premĺčacej doby, ktorú odôvodnil vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí. V súvislosti s tým poukazuje na odsek 15. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia, kde odvolací súd konštatoval, že v danom prípade je podľa názoru odvolacieho súdu objektívna premĺčacia doba desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného súd považuje za úmyselné. Žalovaný má v predmete podnikania ako nebankový subjekt dlhodobé poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Pri aplikácii desaťročnej objektívnej premĺčacej doby vychádzal z prehľadu jednotlivých splátok, ktoré žalobca poukazoval žalovanému, pričom poslednú splátku uhradil 8. októbra 2014. Pokiaľ ide o úver poskytnutý 27. septembra 2004 vo výške 2.260,51 eur, ten bol splatený 28. marca 2006. Vzhľadom na deň doručenia žaloby na súd je tento nárok žalobcu 18. júna 2019 v celom rozsahu premĺčaný. Pokiaľ ide o revolving z 30. marca 2006 vo výške 1.266,68 eur, splátka bola uhradená 28. septembra 2007 a súd je rovnako toho názoru, že nárok titulom tohto revolvingu je premĺčaný. Premĺčaná je aj suma revolvingu poskytnutá 2. októbra 2007 vo výške 1.266,68 eur, ktorá bola splatená 28. mája 2009. Pri aplikácii desaťročnej objektívnej premĺčacej doby, nárok žalobcu je premĺčaný 28. mája 2019, žaloba bola na súd doručená 18. júna 2019, t. j. po uplynutí desaťročnej objektívnej premĺčacej doby. Pokiaľ ide o revolving z 3. júna 2009 vo výške 1.266,68 eur, súd je toho názoru, že tento bol žalobcom zaplatený splátkami od 29. júna 2009 do 27. apríla 2010, pričom žalobca zaplatil 1.328,24 eur. Po odpočítaní sumy revolvingu (1.266,68 eur) vznikol žalobcovi preplatok 61,56 eur. Splátkami od 18. mája 2010 do 29. novembra 2010 zaplatil žalobca 1.062,46 eur. Vznikol mu preplatok 1.124,02 eur (61,56 eur + 1.062,46 eur). Žalobca požaduje iba 1.062,24 eur. Súd vychádzal z prehľadu splátok a úhrad, ktorý súdu zaslal žalovaný (č. I. 115 súdneho spisu). Pokiaľ ide o ďalší revolving z 23. decembra 2010 vo výške 1.266,68 eur, ten bol žalobcom zaplatený 30. septembra 2011 vo výške 1.327,80 eur, kde vznikol žalobcovi preplatok po odpočítaní sumy revolvingu 1.266,68 eur vo výške 61,12 eur. Ďalšími ôsmimi

splátkami po 132,78 eur za obdobie od 28. októbra 2011 do 28. mája 2012 vznikol žalobcovi preplatok vo výške 1.062,24 eur. Spolu preplatok vznikol v sume 1.123,36 eur (61,12 eur + 1,062,24 eur). Žalobca však požaduje zaplatenie iba 1.062,24 eur. Pokiaľ ide o revolving z 25. júna 2012 vo výške 1.266,68 eur, ten bol žalobcom splatený 28. marca 2013 vo výške 1.325,02 eur. Po odrátaní sumy revolvingu 1.266,68 eur vznikol žalobcovi preplatok 58,34 eur. Podľa prehľadu splátok (č. I. 105 súdneho spisu) žalobca ďalej žalovanému poukázal osemnásť splátok po 132,78 eur za obdobie od 29. apríla 2013 do 8. októbra 2014 v celkovej výške 2.390,04 eur a 2,12 eurá, spolu 2.392,16 eur s preplatom 58,34 eur, spolu 2.450,05 eur. Žalobca však požaduje iba sumu 1.062,24 eur.

7. Z dôvodu, že súd nemôže prekročiť návrhy strán sporu a priznať viac než žiadajú, po prijatí záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.186,72 eur (3 x 1.062,24 eur). Úverové splátky zo zmluvy z 27. septembra 2004, revolving z 30. marca 2006 a revolving z 2. októbra 2007, splátky preplatené nad rámec istiny sú s poukazom na doručenie žaloby súdu 18. júna 2019 premlčané v desaťročnej objektívnej premlčacej dobe. Súd priznal žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 3.186,72 eur odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému. V prevyšujúcej časti žaloby, ktorou žalobca požadoval priznanie sumy revolvingu z 2. októbra 2007, súd považoval žalobu s poukazom na splátky splatené od 29. októbra 2007 do 28. mája 2009 za premlčané aj v desaťročnej objektívnej premlčacej dobe, keďže žaloba bola súdu doručená 18. júna 2019.

8. Ohľadom neprijateľnosti zmluvnej podmienky má súd za to, že tento poplatok nebol individuálne dohodnutý, pretože bol uvedený v časti F - poplatok automaticky zo strany veriteľa vo výške 1.500,- Sk a podľa názoru súdu bol predložený spotrebiteľovi na podpis bez toho, aby ten mal vedomosť a bol zo strany veriteľa upovedomený o tom, čo predmetný poplatok zahŕňa. Spotrebiteľ nemal inú možnosť, ak úver chcel získať, ako tento poplatok akceptovať. Tento poplatok bol zo strany žalovaného už predformulovaný a žalobca nemohol obsah predmetnej podmienky ovplyvniť. Zmluvná podmienka upravujúca poplatok za poskytnutie úveru tak nebola so spotrebiteľom individuálne dohodnutá, preto podlieha prieskumu. Obdobný poplatok za uzatvorenie zmluvy vo výške 1.500,- Sk v zmluvách žalovaného bol určený aj rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 16Csp/193/2020-65 z 9. februára 2021, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18CoCsp/10/2021 z 28. septembra 2021, v odôvodnení ktorého súd konštatoval, že takýto poplatok nebol so spotrebiteľom osobitne vyjednaný a individuálne dohodnutý. Ako súčasť formulárovej zmluvy nebol individuálne dojednaný a absenciou zodpovedajúceho protiplnenia spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

9. Súd prvej inštancie žalobe v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vyhovel a určil túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú.

10. Súd prvej inštancie konanie v časti nad sumu 4.248,96 eur zastavil, keďže žalobca vzal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia nad sumu 4.248,96 eur podaním z 8. apríla 2021 späť.

11. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a ustanovenia § 256 CSP. Žalobca sa pôvodne žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 7.339,69 eur, v priebehu konania však vzal žalobu v časti prevyšujúcej sumu 4.248,96 eur späť, čím spôsobil zastavenie konania, a preto bol úspešný v rozsahu 43,42 % a žalovaný bol úspešný v rozsahu 56,58 % a súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 13,16 %, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. V časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky rozhodol súd o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

12. Proti rozsudku v rozsahu III., V., VI. a VII. výroku podal včas odvolanie žalovaný, a to z dôvodov, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a arbitrárne, súd prvej inštancie nevykonal a v súlade s Civilným sporovým poriadkom sa nevyporiadal s listinnými dôkazmi, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu skutkovému a právnenému záveru, súd prvej inštancie posúdil vec v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 22. septembru 2004, súd prvej inštancie nesprávne posúdil námietku premlčania a súd prvej inštancie rozhodol o neprijateľnosti poplatku za

uzavretie zmluvy v rozpore so zákonom. K namietanej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti tvrdil, že podľa napadnutého rozsudku veriteľ nemôže požadovať od dlžníka úroky a poplatky neuvedené v zmluve, avšak z rozsudku nevyplýva žiadny konkrétny záver, ktorý by vysvetlil, vo vzťahu k akým nárokom zo zmluvy o revolvingovej pôžičke by uvedené malo platiť, resp. (v nadväznosti na záver o vzniku bezdôvodného obohatenia), čo po skutkovej a právnej stránke tvorí dôvod, podľa ktorého malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia. V tomto prípade považuje odkaz na rozhodnutie odvolacieho súdu za nenáležitý a v rozpore s Civilným sporovým poriadkom, pretože odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie. V súvislosti s namietaným nevysporiadaním sa s listinnými dôkazmi súdom prvej inštancie konštatoval, že základným dôvodom nesprávnosti napádaného rozhodnutia je fakt, že súd prvej inštancie opätovne nevykonal dokazovanie obsahom celej zmluvy o revolvingovej pôžičke, hoci počas konania súdu doručil jej notársky overenú kópiu. Zmluva je tvorená jedným listom s textom na oboch stranách zmluvy (žalobca súdu predložil len prednú stranu), čo vyplýva z časti listiny nad podpisovou doložkou v znení „Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o revolvingovej pôžičke sú zmluvné dojednania a prílohy špecifikované v zmluvných dojednaniach“. V konaní pritom ani nebolo sporné, že obe strany sú samostatne podpísané a že k uzatvoreniu zmluvy o revolvingovej pôžičke došlo slobodne, vedome a vážne. Na lícnej strane zmluvy o revolvingovej pôžičke sa postupne uvádzajú jednotlivé údaje týkajúce sa revolvingovej pôžičky (časť B), revolvingu (časť C), úverového limitu (časť D), zmluvnej odmeny (časť E), poplatku (časť F). Následne v zmluvných dojednaniach (ktoré sú na tej istej listine, teda nie sú samostatne oddelené) sa uvádza, že údaj uvedený v časti B ods. 1 je výška pôžičky (článok 1, ods. 1.1 zmluvných dojednaní), údaj uvedený v časti B ods. 2 je počet splátok (článok 2, ods. 2.1 zmluvných dojednaní), v ktorých sa dlžník zaväzuje dlh uhradiť, údaj uvedený v časti B ods. 3 je výška splátky (článok 2., ods. 2.1 zmluvných dojednaní), údaj uvedený v časti B ods. 4 je hodnota RPMN (článok 4., ods. 4.1.), údaj uvedený v časti E ods. 1 je údaj o výške zmluvnej odmeny za pôžičku (článok 4., ods. 4.1 zmluvných dojednaní) a za revolving (článok 4., ods. 4.3 zmluvných dojednaní). Obdobne sa v časti C uvádzajú údaje dojednané pre revolving, teda údaj uvedený v časti C ods. 1 je výška revolvingu (článok 3., ods. 3.2 zmluvných dojednaní), údaj uvedený v časti C ods. 2 je hodnota RPMN (článok 4., ods. 4.3 zmluvných dojednaní), údaj uvedený v časti E ods. 2 je údaj o výške zmluvnej odmeny za revolving (článok 4., ods. 4.3 zmluvných dojednaní), údaj uvedený v časti B ods. 3 je výška splátky, v ktorej je splácaný aj revolving (článok 3, ods. 3.3 zmluvných dojednaní). Vo vzťahu k namietanému posúdeniu veci v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere zdôraznil, že pre záver súdu bol podstatný článok 4. zmluvných dojednaní, ktorý vymedzuje aj to, že zmluvná odmena predstavuje úročené a vyjadrenie celkového úroku, čím sa však súd nezaoberal. Má za to, že z ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že všetky poplatky, úroky a pod. musia vyplývať zo zmluvy, ale právna úprava neurčila, aby úrok či poplatky boli vyjadrené percentuálnou sadzbou (zákon v čase uzavretia zmluvy vyžadoval percentuálne vyjadrenie len ročnej percentuálnej miery nákladov). Vyjadrenie úroku celou sumou v podobe zmluvnej odmeny nezmenilo ani informačný význam a účel uvádzania úrokov a poplatkov v zmluve (§ 4 ods. 5), skôr naopak, jednoznačne vyjadrilo celkovú výšku sumy, ktorú dlžník má uhradiť navyše. Ak by ustanovenie § 4 ods. 5 alebo iné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch vyžadovalo uvádzanie ročnej úrokovej sadzby v podobe percentuálnej sadzby, potom by zákonodarca takúto požiadavku do zákona jednoznačne uviedol, alebo by ju nezavádzal novelou, a to zákonom č. 568/2007 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorou sa ako náležitosť zmluvy zaviedla „ročná úroková sadzba“. Zmluva bola uzavretá v roku 2004, teda táto zmena sa na ňu nevzťahuje. Ohľadom nesprávneho posúdenia námietky premlčania súdom prvej inštancie podotkol, že z celého napadnutého rozsudku nevyplýva žiadna skutková okolnosť, ktorá by bola dokázaná a preukazovala by jeho úmysel. Týmto postupom súd opätovne porušil jeho právo tým, že sa nevyporiadal s jeho tvrdením a listinným dôkazom o tom, že obsahovo rovnaká zmluva bola posudzovaná kontrolným orgánom - Slovenskou obchodnou inšpekciou (§ 8 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch) a bola posúdená ako platná, v súlade so zákonom. Odlišné posúdenie po sedemnástich rokoch bez konkrétnych dôvodov nemá spätné účinky a rozhodne sa nedá považovať za zákonný dôvod pre záver, že v roku 2004 postupoval úmyselne s cieľom získať bezdôvodné obohatenie. Súčasne je podľa neho napadnutý rozsudok v časti výroku o úroku z omeškania priznaného od 18. júla 2019 nepreskúmateľný pre absenciu odôvodnenia. Čo sa týka neprijateľnosti poplatku za uzavretie zmluvy trval na tom, že v konaní neboli tvrdené a preukázané a ani z napadnutého rozsudku nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by sa dali zaradiť pod ustanovenie § 53 ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka. Keďže poplatok za uzavretie zmluvy je súčasťou zmluvy o revolvingovej pôžičke a nachádza sa priamo

nad podpisom žalobcu, odkaz na citované zákonné ustanovenie je zjavne nesprávnym. Poplatok za uzavretie zmluvy nie je z ekonomického hľadiska ničím iným ako súčasťou ceny a z ekonomického hľadiska každá cena odráža náklady predajcu a jeho maržu a nie je neobvyklé a nelegitímne, aby náklady veriteľa spojené s realizáciou obchodu kryl poplatok ako súčasť ceny tohto obchodu. Tu by neobstál ani argument o vlastnom záujme veriteľa, lebo ako každý dobrovoľne uzavretý obchod je aj uzavretie zmluvy, vrátane plnenia povinnosti z nej, záujmom oboch strán. Uvedené má oporu aj v stanovisku Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. Cpjn 203/2013 (stanovisko vo veci bankových poplatkov), ktoré v bode 22 uvádza, argument o vlastnom záujme úverového veriteľa spravovať úver (srov. Palko D. Poplatky za vedenie úverového účtu. Soudce 2013, č. 1, s. 7 an.) je zavádzajúci, lebo ako každý dobrovoľne uzavretý obchod je aj poskytnutie (čerpanie) úveru, vrátane plnení ďalších povinností dojednaných v zmluve o úvere záujmom oboch strán (zhodne Jirkůvová, M. Bankovní poplatky. Soudce 2013, č. 6, s. 16 an.). Navyiac súd prvej inštancie podľa jeho názoru nezohľadnil ani skutočnosť, že zákon o spotrebiteľských úveroch v relevantnom čase určil, že (§ 2 písm. e)) poplatkami je akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov. Už samotný jazykový výklad tohto ustanovenia naznačuje, že zákonná úprava počíta s poplatkami, ktoré spotrebiteľ platí pri poskytnutí úveru, čiže zákon výslovne predpokladá poplatky aj inej povahy. Obsahovo je tak vyjadrené, že poplatkom bude každá platba, ktorá neplní funkciu úroku, a to z dôvodu, aby nielen úrok (platba plniaca úlohu/účel a význam úroku), ale každá takáto platba boli zahrnuté v zmluve, a preto zákon vysvetľuje, čo sa poplatkom rozumie. Zákonná úprava nepredpisuje, aby ten-ktorý poplatok bol označený ako „poplatok za ...“, pretože potom len na základe púheho označenia by vlastne malo byť určované, či o poplatok podľa uvedeného ustanovenia ide alebo nejde. Argument o neuvedení protiplnenia za poplatok je zavádzajúci, lebo už z označenia poplatku je zrejmé „protiplnenie“. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci C-621/17 uviedol, že článok 4 ods. 2 a článok 5 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne, nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsob ich výpočtu a dátum ich splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnotu dotknutých súm. Avšak to, ako sa súd s týmto rozhodnutím vysporiadal a na základe čoho považoval svoje závery za s ním zlučiteľné, z rozsudku nevyplýva. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a žalobu zamietol, eventuálne vec opätovne vrátil prvoinštančnému súdu na vykonanie dokazovania a nové rozhodnutie. Žalovaný si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

13. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti odôvodnenia podľa jeho názoru spĺňa, a preto ho považuje za dostatočne odôvodnený. V napadnutom rozsudku sa súd jednoznačne vypořiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovaného a jednotlivé dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy. Postoj žalovaného k judikovanej neprijateľnej zmluvnej podmienke nerešpektuje ustanovenie § 53a Občianskeho zákonníka a o to viac je žaloba na určenie neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky dôvodnejšia. Poukazuje na právny názor vyjadrený v publikácii Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016 takto, napriek tomu, že vyhlásenie zmluvnej podmienky za neprijateľnú v jednom individuálnom spotrebiteľskom spore nie je záväzná pre posúdenie tejto zmluvnej podmienky v inom individuálnom spotrebiteľskom spore, za predpokladu obchodných skutkových okolností by mal súd rozhodnúť obdobne. Zaväzuje ho k tomu požiadavka právnej istoty vyjadrená v článku 2 CSP, ako aj v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR. V súvislosti s procesnou stránkou dokazovania neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorej neprijateľnosť už bola judikovaná, poukazuje na právny názor obsiahnutý v publikácii Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019 takto: „Ak však dodávateľ opätovne uplatnil žalobou plnenie na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takejto zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu žalobu bez ďalšieho môže zamietnuť a nemusí už opätovne zdôvodňovať neprímeranosť zmluvnej podmienky. Stačí poukázať už na právoplatný rozsudok súdu. Súdnemôže priznať ochranu dodávateľovi, ak sa domáha plnenie v rozpore so zákonom“. Žalovaný v zmluve o revolvingovom úvere, ako ani vo svojom vyjadrení nijako neozrejmil, za čo mal predmetný poplatok uhrádzať, preto naďalej považuje túto zmluvnú podmienku za neurčitú a neprijateľnú. Má za to, že poplatok spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa na základe svojej fiktívnosti, neposkytnutia skutočného

protiplnenia spotrebiteľovi, neprimeranej výšky, ako aj z dôvodu, že nesleduje záujmy spotrebiteľa, ale len veriteľa. K bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru dodáva, že všetky podstatné náležitosti majú byť určité a zrozumiteľne vyjadrené v písomnom vyhotovení zmluvy, bez toho, aby bolo potrebné zložiť na inom mieste (rubovej strane), či dokonca až v iných údajných prílohách zmluvy zisťovať a vysvetľovať jej obsah. Za ničím nepreukázané, zavádzajúce a nesprávne považuje tvrdenie žalovaného, že z článku 4., bod 4.1 zmluvných dojednaní vyplýva, že zmluvná odmena predstavuje úročenie a vyjadrenie celkového úroku. Táto skutočnosť z tohto článku vôbec nevyplýva, pretože tento len uvádza, že dlžník má zaplatiť zmluvnú odmenu uvedenú v časti E, pričom aj žalovaný v odvolaní uvádza, že údaj uvedený v časti E ods. 1 je údaj o výške zmluvnej odmeny za pôžičku. Navyše text zmluvy o revolvingovej pôžičke je napísaný takým malým písmom, že je nečitateľný s porozumením a ako neprijateľný je neplatný. Nezrozumiteľná formulácia zmluvných podmienok spojená s ich vysokým počtom spôsobuje pre priemerného spotrebiteľa ťažkosti v ich náležitom pochopení. Podstata omylu žalovaného spočíva zasa v tom, že novelizované ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch nemajú prechodné ustanovenia, a preto sa novela vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. K vyjadreniu žalobcu žalovaný nepodal odvolaciu repliku.

15. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

17. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

19. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie opätovne nevykonal dokazovanie obsahom celej zmluvy o revolvingovej pôžičke, hoci počas konania súdu doručil jej notársky overenú kópiu, odvolací súd konštatuje, že túto námietku čiastočne akceptuje, avšak iba z pohľadu, že súd prvej inštancie naozaj v odôvodnení napadnutého rozsudku nespomína zmluvu o revolvingovej pôžičke ako „overenú kópiu celej zmluvy“, čo však neznamená, že súd prvej inštancie potom, ako na pojednávaní konanom 31. októbra 2019 uložil žalovanému povinnosť predložiť súdu originál zmluvy o revolvingovej pôžičke a žalovaný si túto povinnosť 29. novembra 2019 aj splnil, sa s notársky overenou kópiou zmluvy ktorú požadoval predložiť aj neoboznámil. Z komplexného posúdenia odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že sa dokumentom v podobe ako ho požadoval predložiť aj riadne zaoberal a prijal z neho konkrétne právne závery.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že sa nestotožňuje s argumentom žalovaného, že podľa textu uvedeného pod podpisovou doložkou lícnej strany zmluvy o revolvingovej pôžičke platí, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o revolvingovej pôžičke sú zmluvné dojednania a prílohy špecifikované v zmluvných dojednaniach a na lícnej strane zmluvy sa postupne uvádzajú jednotlivé údaje týkajúce sa revolvingovej pôžičky (časť B), revolvingu (časť C), úverového limitu (časť D), zmluvnej odmeny (časť E), poplatku

(časť F) a následne v zmluvných dojednaniach, ktoré sú na tej istej listine a sú podpísané žalobcom, sú uvedené údaje o konkrétnych častiach zmluvy (výška pôžičky, počet splátok, atď.). Súčasne odvolací súd dodáva, že v častiach B až F zmluvy o revolvingovej pôžičke sú sice údaje tvrdené žalovaným uvedené, ale len v rozsahu označenie údajov, označenie odseku a konkrétne číslo, resp. viac čísel a za tým je výslovne uvedené, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o revolvingovej pôžičke sú zmluvné dojednania a prílohy špecifikované v zmluvných dojednaniach, avšak na ďalšom liste označenom ako zmluvné dojednania rovnako ako samotná zmluva podpísanom zmluvnými stranami, sú predmetné zmluvné dojednania napísané malým, pre priemerného spotrebiteľa ťažko čitateľným písmom, v dôsledku čoho nie je možné konkrétne údaje obsiahnuté v zmluve ľahko identifikovať.

21. Za daných okolností má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne posúdil aj otázku, či zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a z tohto dôvodu hodnotí tvrdenie žalovaného o tom, že zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovej pôžičke uvádzanie ročnej úrokovej sadzby v podobe percentuálnej sadzby nevyžadoval, ako irelevantné. Súd prvej inštancie nielenže správne vychádzal z ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovej pôžičke, ale správne prihliadol aj na úpravu úroku v zmluve o revolvingovej pôžičke, v ktorej sa údaj o úroku ani nenachádzal a ktorá obsahovala len v časti E údaj o zmluvnej odmene, pričom až po oboznámení sa so zmluvnými dojednaniami bolo možné zistiť, že za poskytnutie pôžičky/revolvingu sa dlžník zaväzuje zaplatiť veriteľovi zmluvnú odmenu upravenú v časti E, ktorá je splatná ku dňu poskytnutia pôžičky/uskutočnenia revolvingu.

22. Pokiaľ však žalovaný považuje napadnutý rozsudok v tejto časti za nepreskúmateľný a arbitrárny, odvolací súd súhlasí s týmto jeho názorom iba do tej miery, že odsek 10. môže vyznievať na prvé prečítanie neusporiadane resp. informačne máľúco. Zároveň však odvolací súd podotýka, že tento odsek je potrebné vnímať v kontexte celého odôvodnenia, kedy je už viac ako zrejmé, čo chcel súd týmito úvahami súd prvej inštancie povedať.

23. Čo sa týka námietky žalovaného, že z celého napadnutého rozsudku nevyplýva žiadna skutková okolnosť, ktorá by bola dokázaná a preukazovala by jeho úmysel, tu odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na svoje predchádzajúce zrušujúce uznesenie v danej veci, najmä odsek číslo 15. odôvodnenia, v ktorom sa danej problematike právneho posúdenia veci podrobne venoval.

24. Ohľadom žalovaným tvrdeného nevysporiadania sa s inšpekčným záznamom Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie (č. I. 92 - 94 súdneho spisu) odvolací súd poznamenáva, že podľa jeho názoru sa tento inšpekčný záznam nielenže nevzťahuje na posudzovanú zmluvu o revolvingovej pôžičke, ale dokonca sa vzťahuje na iný druh formulárových zmlúv žalovaného, pretože v zmysle tohto inšpekčného záznamu kontrolované zmluvy obsahovali niektoré náležitosti, ktoré zmluva o revolvingovej pôžičke neobsahuje. Avšak aj keby sa žalovaným predložený inšpekčný záznam vzťahoval na zmluvu o revolvingovej pôžičke uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným 22. septembra 2004, súd by ho musel hodnotiť ako každý iný listinný dôkaz, nie ako rozhodnutie, ktoré by bolo pre súd záväzné.

25. Odvolací súd dáva žalovanému za pravdu, že výrok napadnutého rozsudku v časti, v ktorej súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na úroky z omeškania od 18. júla 2019 je nepreskúmateľný a v nadväznosti na to považuje za potrebné rozhodnutie súd prvej inštancie dôvodovo doplniť tým, že poukazuje na skutočnosť, že žalobca žalobou žiadal priznanie úroku z omeškania od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému a podľa doručky založenej v súdnom spise bola žaloba doručená do elektronickej schránky žalovaného 17. júla 2019 o 10:49 hod..

26. K otázke správnosti, resp. nesprávnosti posúdenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky súdom prvej inštancie odvolací súd pripomína, že na základe zrušujúceho uznesenia bolo úlohou súdu prvej inštancie posúdiť neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle právnej úpravy platnej v čase uzatvárania jednotlivých zmlúv. Súd prvej inštancie však túto úlohu dostatočne nespĺnil, keďže neprijateľnosť zmluvnej podmienky posúdil výhradne k 22. septembru 2004.

27. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že jednotlivé zmluvy strany sporu uzatvorili 22. septembra 2004, 30. marca 2006, 2. októbra 2007, 3. júna 2009 a 23. decembra 2010, teda v období (od 22. septembra 2004 do 23. decembra 2010), keď v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka platilo

(to, čo platí aj doposiaľ), že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). V čase uzatvorenia predposlednej zmluvy bolo citované ustanovenie už doplnené o poslednú vetu v znení, „To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“, ktorá bola v čase uzatvorenia poslednej zmluvy dokonca pozmenená a znela: „To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

28. Vzhľadom na to podľa názoru odvolacieho súdu nemožno ani len pochybovať o tom, že zmluvná podmienka predstavujúca poplatok za uzatvorenie zmluvy vo výške 1.500,- Sk je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to hneď z viacerých dôvodov. Úprava poplatku sa síce nachádza v zmluve o revolvingovej pôžičke a pomerne blízko od podpisu žalobcu, ale len v rozsahu označenia časti F - Poplatok a uvedenia sumy 1.500. Bližšie konkretizovaná je však až v bode 17.1 Záverečných ustanovení zmluvných dojednaní, podľa ktorého zmluvné strany sa dohodli, že dlžník uhradí veriteľovi ku dňu poskytnutia pôžičky poplatok za uzavretie tejto zmluvy vo výške Časť F ods. 1 Sk (slovom tisícpäťsto). Za ďalší dôvod jej neprijateľnosti odvolací súd považuje skutočnosť, že tak dôležitú informáciu pre spotrebiteľa žalovaný umiestnil na záver zmluvných dojednaní, hoci ostatné údaje zo zmluvy o revolvingovej pôžičke sú vysvetlené takmer v ich úvode.

29. Ak sa žalovaný domnieva, že tu by neobstál ani argument o vlastnom záujme veriteľa, lebo ako každý dobrovoľne uzavretý obchod je aj uzavretie zmluvy, vrátane plnenia povinnosti z nej, záujmom oboch strán, odvolací súd podotýka, že záujem oboch strán sa prejavuje aj v tom, že ak by dlžník (spotrebiteľ) zmluvu s veriteľom neuzatvoril, veriteľ by obchod nezrealizoval. Na druhej strane možno predpokladať aj to, že ak by bol tento poplatok v zmluve o revolvingovej pôžičke explicitne vyjadrený, spotrebiteľ by sa mohol rozhodnúť, že takýto poplatok neakceptuje a zmluvu o revolvingovej pôžičke by práve z tohto dôvodu neuzavrel.

30. Pokiaľ žalovaný v súvislosti s poplatkom za uzavretie zmluvy poukazoval na ustanovenie § 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré obsahuje legálnu definíciu poplatku na účely tohto zákona, odvolací súd uvádza, že zákon síce predpokladá, že so spotrebiteľským úverom môžu byť spojené aj poplatky, avšak to neznamena, že so spotrebiteľským úverom môžu byť spojené akékoľvek poplatky. Navyše uzavretie zmluvy je nevyhnutným predpokladom poskytnutia a splácania úveru, nie nadštandardnou službou poskytutou zo strany veriteľa spotrebiteľovi, a preto je neprípustné, aby žalovaný tento úkon osobitne spoplatňoval.

31. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

32. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalovaného bolo vyhodnotené ako nedôvodné a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).